

poetessa explica: “Al principi, pensava que per fer poesia havia de seguir una mètrica i respectar la rima, però això no em sortia bé de cap manera. Va arribar un dia en què vaig sentir una gran necessitat d’escriure i vaig tirar pel dret, escrivint el que sentia, des del sentit profund de la paraula i del seu ritme intern. Aquesta és la base de la poesia: si no hi és, no servirà de res vestir-la amb la rima i respectant la mètrica”. El descobriment de Plath serveix per refermar aquesta convicció.

Un altre tret de la poètica d’Abelló, a més de la coneguda transparència dels seus versos, era la marca de gènere. Com explicava l’editor Oriol Izquierdo, en una reflexió recollida per Montse Serra, “feia una poesia de dona, pel tema i per la manera de posicionar-se davant el tema”. Una visió que Abelló confirmava: “Les dones vam fer millor poesia quan vam decidir no imitar els homes. Escriure des dels nostres ulls i cossos de dones va representar un canvi: les vivències no són millors, però sí diferents, i en alguns casos fins i tot més àmplies que les dels homes”. Una convicció ferma que es veu reflectida també en el pròleg de *Cares a la finestra*, on es dol d’un país “com el nostre, en el qual la poesia de dones sempre ha estat mirada des d’una òptica masculina, com una poesia menor”. Un esforç reivindicatiu que, d’alguna manera, tingué premi: “Ella estava molt orgullosa perquè hi havia molts homes que havien descobert poetesses que els agradaven molt gràcies a les seves traduccions, que els havien obert una porta”, revela Noguera.

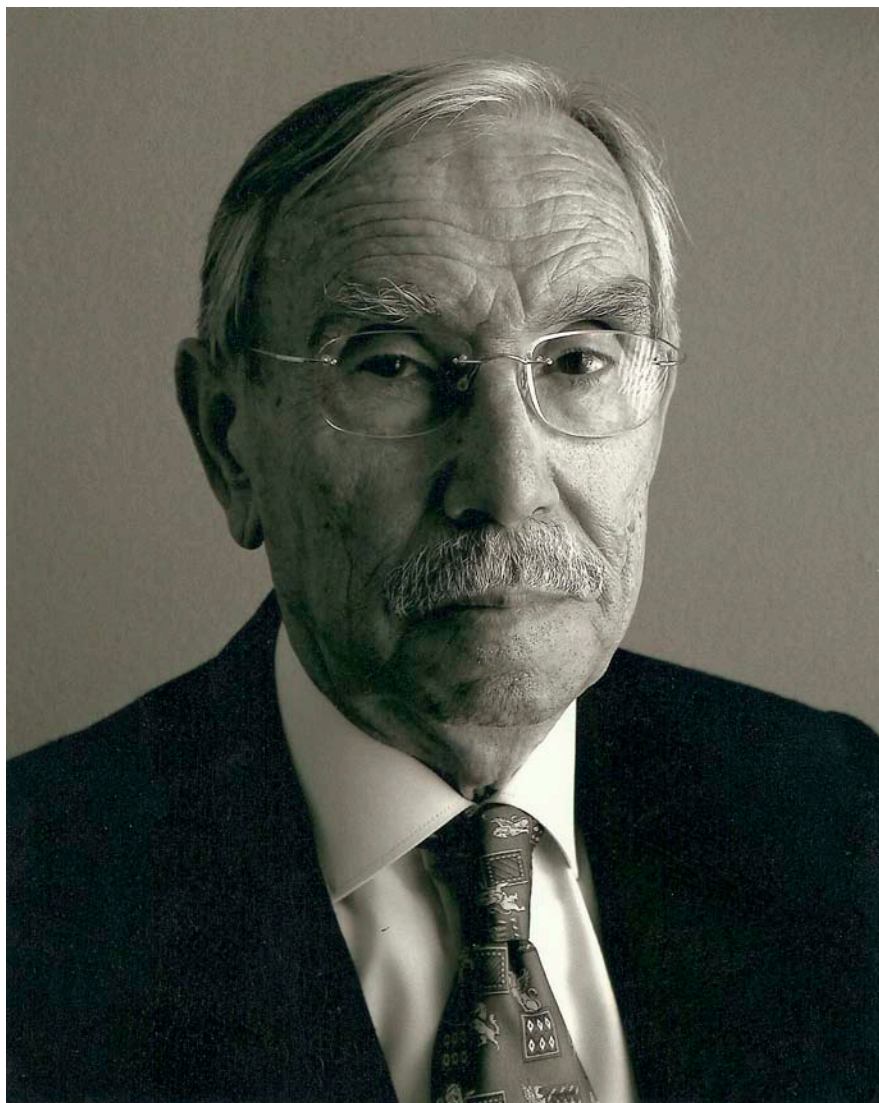
Amb tot, la millor forma d’acostar-se a la seua concepció poètica potser és a través d’un poema que Montserrat Abelló va escriure a instàncies de la Institució de les Lletres Catalanes per celebrar el Dia Mundial de la Poesia d’aquest mateix any: “Tan sols la paraula nua / la teva, mai la d’un altre / la que reflecteix una vida / dins d’una solitud / curulla de promeses, / on tot és possible.

S’esvaneixen els dubtes/la foscor claror es torna / i els sols variants i múltiples/cauen damunt cada mot, / el cobreixen i donen força.

Enllà d’aquest ser-hi / tan precís que / s’allarga en el contingut / de cada paraula clara.

Com ho és la poesia.”

Xavier Aliaga

Francesc Giner Perepérez: un humanista de comarca

El passat mes de juliol Cullera acomiadava Francesc Giner Perepérez, cronista de la ciutat, autor de diversos estudis de toponímia i història i un dels fundadors, juntament amb Joan Fuster, d’Acció Cultural del País Valencià. Un d’aquells personatges essencials que articulava i dignificava el país des de la seua comarca.

A l'esquerra, en una foto recent. Dalt, amb Josep Pla, a la bassa de Sant Llorenç. A la dreta, en l'acte en què fou nomenat fill predilecte de Tavernes de la Valldigna, l'any 2013.

La vertebració i la dignificació d'una llengua i una cultura no sols s'escriuen amb les grans obres i les figures emblemàtiques. Cal també l'aportació no tan cridanera però igualment necessària d'individus que, des de les seues comarques, fan aportacions igualment determinants. Un d'aquells personatges fou Francesc Giner Perepérez, nascut a Tavernes de la Valldigna, l'any 1924, tot i que la major part de la seua vida transcorreguera a Cullera.

De tarannà humanista i inquiet, malgrat l'ambient gens engrescador de postguerra, de ben jove comença una tasca filològica que el duu a col·laborar amb Manuel Sanchis Guarner en l'elaboració del *Diccionari català-valencià-balear*. També féu el treball de camp a la Safor i la Ribera per a l'*Onomasticon Cataloniæ* de Joan Coromines.

Treballs filològics que féu compatibles, als anys 50, amb la tasca cívica i de redreçament cultural de Cullera. L'any 1959, els seus treballs de toponímia el fan ser nomenat cronista oficial de la ciutat. La seua dedicació lingüística i historiogràfica no passà desapercibuda i li reportà premis com el de Societat Catalana de Geografia, el 1963, i l'amistat i el reconeixement de figures il·lustres de l'època com Vicent Andrés Estellés, Martí Domínguez, Enric Valor o Joan Fuster, que li dedica un agraïment per la col·laboració en la confecció de *No saltres els valencians*. Juntament amb Fuster, de fet, seria un dels fundadors i membre de la primera junta d'Acció Cultural del País Valencià, el 1978.

Al llarg del temps, però, la tasca investigadora i de compromís cívic de Francesc Giner fou contínua. A més de nombrosos estudis històrics, impulsà iniciatives com les primeres Jornades d'Estudis a Cullera, el 1993, any en què aquesta ciutat li concedí el títol de fill

adoptiu. Una dècada després, el Consistori de Tavernes el declarava fill predilecte. Abans, el 2007, rebia l'homenatge a Sant Miquel dels Reis de l'AVL i els cronistes oficials valencians.

Xavier Aliaga

TALLERS GRATUÏTS D'ANIMACIÓ LECTORA EN ELS CENTRES EDUCATIUS

NIVELLS PRIMÀRIA, ESO I BATXILLERAT

Més informació a:
tresiquatre@tresiquatre.cat
www.tresiquatre.cat
 680437157

Pots seguir-nos a [Facebook](#) i [Twitter](#)
 Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.com

Edicions Tres i Quatre / València